

ἢ διακειμένη τὸ ἦ περιδιαμετέδαι τι μὲν λέξιν, A
 ὅτι ἢ δέξαι δέει καὶ μεγαλοφροσύνῃ, ἀπετέρων· τί
 γὰρ μέλλον ἢ σφραγισθῆναι καὶ ἐλευθερίων, καὶ εἰ-
 πος δὴν ἢ τοῖς ἀρετῇ· τὸ γὰρ ἢ δέξαι εἶ, ποιήσῃ
 δὴλον ὅτι τὰ εἰρημύρια, εἰσὸν ὄρωσιν ὡς ἔσται ἢ
 ἀρετῇ τῆς λέξεως· πίνος γὰρ ἔνεκα δέει σαφῆ
 καὶ μὴ ταπεινῶν εἶ, δὴ καὶ ἀρετῶν ὡς αὐτῶν· αὐτῶν
 γὰρ ἀδολογηθῆναι, οὐ σαφῆς, οὐδὲ ἀδύνατον.
 δὴ καὶ δὴλον ὅτι τὸ μέσον ἀμύσει. καὶ τὸ ἢ-
 δέξαι, τὰ εἰρημύρια ποιήσῃ, αὐτῶν μὲν γὰρ τὸ
 εἰώδες, καὶ ξενικόν, καὶ ὁ ἴδιός, καὶ τὸ π-
 θετικόν ἐκ τῶν ἀρετῶν. καὶ μὲν οὐκ ὡς τῆς λέ-
 ξεως εἰρηται, καὶ κοινῇ περὶ ἀπάντων, καὶ ἰ-
 δία περὶ ἑκάστων γένους. λοιπὸν ἦ, καὶ τὰ
 ξίως εἰπεῖν.

Κεφάλαιον 13.

ΕΣΠΙ ἦ τὸ λόγῳ δύο μέρη ἀναγκάσιον γὰρ C
 τό, τε προσήματα εἰπεῖν περὶ οὗ, καὶ τὸ
 ἀποδείξαι. διὸ εἰπόντα μὴ ἀποδείξαι, ἢ ἀπο-
 δείξαι μὴ ποιεῖν πάντα, ἀδύνατον ὅ, τε γὰρ
 ἀποδείκνυται, πὶ ἀποδείκνυται· καὶ ὁ ἀποδείκνυται,
 ἔνεκα τῶν ἀποδείξαι ἀποδείξαι. τούτων ἦ, τὸ ἦ
 ἀποδείξαι ὅτι· ἦ ἦ, πίνος· ὡς ἄρ' αὐτῶν εἰπεῖς δει-
 λοί, ὅτι τὸ ἦ, ἀποδείκνυται· ἦ, ἀποδείξαι.
 νῦν ἦ διαμετέδαι γελόσι· δὴ γίγνεται γὰρ που
 τῶν διαμετέδαι λόγῳ μόνου ὅτι· ὅτι ἀποδείκνυται
 ἦ καὶ ἀποδείκνυται, πὶ εἰπεῖς· δὴ γίγνεται ἦ
 οἷαν λέγουσιν, ἢ τὰ ὡς τὸν αἰτίδικον, ἢ ὅτι
 λόγῳ ἦ ἀποδείκνυται ἀποδείκνυται ἦ καὶ ἀ-
 ππαραβολῇ, καὶ ἐπαύσεως, ἐν ταῖς ἀποδείκνυται
 εἰς τὸ τε γένεται, ὅταν ἀππαραβολῇ ἦ καὶ ἦ
 ἀποδείκνυται καὶ ἢ ἀποδείκνυται πολλαίως, ἀλλ'
 οὐχ ἢ συμβουλή· ἀλλ' ὅτι ἀποδείκνυται. ἦ, οὐδὲ
 ἀποδείκνυται παντὸς, ὅτι εἰ μὲν ὁ λόγος, ἢ τὸ E
 ἀποδείκνυται ἀποδείκνυται ἀποδείκνυται γὰρ τῶ
 μὴ καὶ ἀποδείκνυται. ἀποδείκνυται ἀποδείκνυται
 ἀποδείκνυται, καὶ πίνος. ἦ, ἦ, καὶ μὲν οὐκ ὡς τὰ
 τὰ εἰπεῖς, ἀποδείκνυται, ἀποδείκνυται, πίνος, ἐ-
 πίνος· τὰ γὰρ ἀποδείκνυται ἀποδείκνυται, ἦ πίνος
 ὅτι καὶ ἢ ἀππαραβολῇ, ἀποδείκνυται ἦ ἀποδείκνυται,
 ὅτι μέρους πὶ ἦ πίνος ἀποδείκνυται γὰρ πὶ
 ὅ ποιῶν τῶν, ἀλλ' οὐ τὸ ἀποδείκνυται, οὐδὲ ὅ
 ἀποδείκνυται, ἀλλ' ἀποδείκνυται. ἦ, ἦ, καὶ
 πὶ τὰ πὶ αὐτῶν διαμετέδαι, ὅτι ἐπιπέδου οἱ περὶ
 Θεόδωρον, ἀποδείκνυται ἦ, καὶ ἀποδείκνυται
 γίγνεται, καὶ ἀποδείκνυται, καὶ ἀποδείκνυται, καὶ
 ἀποδείκνυται. δέει δὲ εἰδέναι πὶ λέγοντα

loco est iudicialis. Dividere verò elocu-
 tionem, vt suavem oporteat esse, & ma-
 gnificam, inane est. Cur enim magis, quàm
 temperantem & liberalem, & si qua alia
 est morum virtus? Nam, vt suavis sit, faciet
 profectò ea, quæ dicta sunt, si modò rectè
 definita est virtus elocutionis. Cuius en-
 nim rei causa oportet perspicuum, & non
 humile esse, sed decoram? si enim nuga-
 toria est, non est dilucida: neque, si concia-
 sa, sed profectò medium convenit, & sua-
 vem, quæ dicta sunt, efficient, si benè sint
 temperata: vltatum & peregrinum & rhy-
 thmum, & appositum ad persuadendum ex
 decoro. Ac de elocutione quidem dictum
 est, & communiter de omnibus & singul-
 latim de vnoquoque genere.

CAPVT XIII.

Reliquum est, vt de dispositione dica-
 mus. Sunt autem orationis duæ partes.
 Necessarium enim est & rem dicere, qua
 de agitur, & eam demonstrare. Quare, vt
 dicens non demonstret, aut demonstret
 non prius dicens, fieri non potest. Nam
 demonstrans, aliquid demonstrat: & præ-
 loquens causa demonstrandi præloquitur.
 Horum autem illud propositio est: hoc
 fides: quemadmodum si quis distingueret,
 illud quidem problema: hoc verò demon-
 strationem esse. Iam verò diuidunt ridi-
 culè. Narratio enim iudicialis orationis so-
 lius est: demonstratiua autem, & delibe-
 ratiua quomodo contingit narrationem
 esse, qualem dicunt? aut quæ sunt contra
 aduersarium? aut perorationem demon-
 stratiuarum? Proæmium verò, & aduersa
 collatio, & repetitio in deliberatiuis tunc
 fit, cum contradictio adsit. Et enim accusa-
 tio & defensio sæpe adhibentur: sed non
 quatenus consultatio est. Quin peroratio
 etiam non est iudicialis omnis, vt si parua
 oratio sit, aut res facillè sub memoriam ca-
 dat. Contingit enim ex longitudine am-
 putari. Necessariæ igitur particulae sunt
 propositio, & fides. Ac propriæ quidem
 hæ: plurimæ verò proæmium, propositio,
 fides, peroratio. Quæ enim contra
 aduersarium sunt, ad fidem pertinent.
 Et aduersa collatio, amplificatio est eor-
 um, quæ sua sunt, vt loco partis cuius-
 dam eam contineat fides: demonstrat enim
 aliquid faciens hoc: sed non proæ-
 mium: neque peroratio: verum in memo-
 riam redigit. Erit igitur, si quis has diui-
 dat, vt faciebant sectatores Theodorici, nar-
 ratio altera, & supernarratio, & prænar-
 ratio, & refutatio, & superrefutatio. At o-
 portet eos, qui formam aliquam dicunt,